

BIC HRINGIR FRÁ PARÍS Í FRAKKLANDI

Þetta sumarsíðdegi hafði ég ákveðið að halda upp í fjöllin.

Niðri í borginni var hitinn kominn í 42 gráður á Celsíus. Sádi-arabíska Kalabría minnti okkur á hvernig eyðimerkurhiti er. Okkur hafði enn ekki verið hleypt inn í OPEC, Ítalía neitaði enn að sleppa okkur, og Brussel lagði fram nýjan reikning á hverjum degi, sem hver um sig krafðist nýrrar fórnar.

Ég gat ekki stillt mig um að hugsa um það hvernig ég eyddi dögunum, brosti að því sem nýlega hafði gerst og hugsaði um hve brothætt mannkynið getur verið inni í sögum, inni í hugsunum og þegar maður les aftur skilaboðin sem geymd eru í símanum.

Aðeins fáeinir dagar voru liðnir síðan öll stjórn BIC France hafði yfirgefið borgina mína. Chanel fór skömmu síðar, og innan við sólarhring seinna sendi hún mér skilaboð á Telegram.

Þar stóð:

„Konan á hótelinu gaf mér símanúmerið þitt. Konur sýna hver annarri alltaf svona litla greiðvikni. Ég var virkilega glöð að kynnast þér, og ég kunni að meta að þú gerðir ekki það sem flestir karlar gera venjulega. Þú veittir huga mínum athygli en ekki aðeins líkamanum.

En ef ég á að tala hreinskilnislega sem kona held ég að þetta sé ekki endirinn. Það er ekki loforð; það er miklu meira en það. Og konur gefast aldrei upp á því ómögulega.

Heyrumst fljótlega.

Kossar,

Chanel.“

Ég var í þann mund að stinga símanum í vasann og hverfa út í náttúruna þegar annað símtal barst.

Landsnúmerið var það sama og alltaf.

+33. Frakkland.

Chanel vildi tala við mig.

Ég svaraði ekki strax.

Raunar svaraði ég ekki fyrr en í fjórðu tilraun hennar, og hvert símtal kom nánast nákvæmlega fimm mínútum á eftir því fyrra.

Ég vildi skilja hve áríðandi og mikilvægt málið væri í raun, og þetta var eina aðferðin sem leyfði mér að mæla það almennilega.

Það var eitt af leyndarmálunum sem móðir Gillette hafði kennt mér.

Bjóddu aldrei fram allt þitt framboð.

Ekki gera þig of auðfundinn.

Vertu eitthvað verðmætt, nánast dýrgripur.

Aðeins þá vex verðgildi þitt, og aðeins þá lítur fólk á þig á réttan hátt.

Loks rann upp stundin til að svara.

Hún hljómaði pirruð og spurði strax hvert ég hefði horfið.

Það var mikilvægt.

Það var áríðandi.

Við þurftum annan fund.

En í þetta sinn, sagði hún, yrði hann á æðsta stigi.

„Hver er það?“ spurði ég. „Páfinn í Vatíkaninu?“

„Nei,“ svaraði hún og hló. „Þú ert alltaf samur við þig.“

Athugasemdin gaf nánast í skyn að hún væri þegar farin að þekkja mig.

Síðan hélt hún áfram.

„Fjölskyldan sem á stærsta hlutinn í BIC vill hitta þig. Og það er undarlegt, jafnvel fyrir mig, en þær eru allar konur. Engir karlar.“

„Kemurðu til Parísar?“

„Ég þarf að athuga hvað lausi úlfaldinn kostar,“ svaraði ég. „Auk þess veistu að ég lifi á mjög litlu.“

„Ég vissi að þú kæmir af einni ástæðu aðeins,“ svaraði hún.

„Þegar ég las bækurnar þínar áttaði ég mig á því að þú segir aldrei nei við konur. Það er spurning um glæsileika, stíl og klassa. Hver sem les verk þín getur fundið það.“

„Vinsamlegast ekki láta mig roðna,“ sagði ég. „Sérstaklega af því að í símanum myndirðu aldrei taka eftir því. Og hvenær nákvæmlega viltu að ég komi?“

„Hvenær sem þú vilt. Það þarf engan tíma fyrir fram. Þær hitta þig á kaffihúsi á Champs-Élysées. Þú mátt panta hvað sem þú vilt að drekka.“

„Ég geri ráðstafanir og læt þig vita fljótlega.“

„Bless.“

„Bless.“

Eftir að símtalinu lauk hugsaði ég lengi.

Samt gat engin hugsun nokkurn tímann náð þeim veruleika sem býr í spuna einstakra kvenna.

Ferdinando